

УДК 821.161.2-94:355.48(477:470)

DOI: <https://doi.org/10.31499/2415-8828.1.2026.356424>Інна Горячок* , Любов Олійник** **ЖАНРОВО-СТИЛЬОВІ ОСОБЛИВОСТІ ТВОРУ ЄВГЕНІЯ РОЛДУГІНА «ЧАС ВІДВАЖНИХ» ЯК РЕПРЕЗЕНТАЦІЯ ДОСВІДУ РОСІЙСЬКО-УКРАЇНСЬКОЇ ВІЙНИ**

У статті здійснено літературознавчий аналіз книги «Час відважних» Євгенія Ролдугіна в контексті сучасної української воєнної публіцистики. Досліджено жанрову специфіку твору, його нарративну організацію, психологічний вимір фронтового досвіду, меморативну функцію та репрезентацію добровольчого руху. Проаналізовано стильові особливості. Встановлено, що текст формує історичну пам'ять, сприяє колективному переживанню війни та осмисленню морально-ціннісних трансформацій українського суспільства.

Ключові слова: сучасна українська проза, воєнна література, воєнна публіцистика, документально-художня проза, жанр, нарратив війни, поетика.

Horiachok Inna, Oliinyk Liubov. Genre and stylistic features of Yevhenii Rolduhin's «Time of the brave» as a representation of the Russian-Ukrainian war experience.

The article presents a literary analysis of Yevhenii Rolduhin's book «Time of the Brave» in the context of the development of contemporary Ukrainian war journalism. The study examines the genre specificity of the work, which combines features of documentary prose, memoir, reportage, and journalistic writing. This combination gives the text a high degree of historical and emotional authenticity. Special attention is paid to the narrative organization of the work: events are structured in chronological order, allowing the reader to trace the protagonist's journey from joining a volunteer battalion to gaining combat experience on the front line, as well as to comprehend the psychological and moral transformations of the soldier.

The psychological dimension of frontline experience is analyzed, including the experiences of fear, responsibility for comrades, existential awareness of the value of life, and the search for inner balance under wartime conditions. The memorial function of the work is highlighted – documenting key events and forming the collective memory of the generation of volunteers who defended Ukraine. The representation of the volunteer movement as a socio-cultural phenomenon is also examined, reflecting active civic engagement and the development of new ethical and moral norms in the context of armed conflict.

The stylistic features of the work are analyzed, particularly the combination of realism and naturalism, the use of emotionally charged language, military slang, metaphors, and journalistic evaluations. These devices ensure the effect of presence and documentary reliability while emphasizing the author's humanistic and civic values. Special attention is given to contrasts between the peaceful and wartime worlds, the mutual support among comrades, and the critical depiction of the shortcomings of state structures and military command during combat operations.

Keywords: modern Ukrainian prose, war literature, war journalism, documentary fiction, genre, war narrative, poetics.

Постановка проблеми. Формування сучасної української воєнної публіцистики відбувається в умовах масштабних суспільних трансформацій, спричинених російсько-українською війною, яка стала визначальним чинником переосмислення національної ідентичності, історичної пам'яті та культурних нарративів. Війна стала каталізатором не лише документування подій, а й створення смислового простору, у межах якого осмислюється досвід покоління, що переживає історичний злам. У зв'язку з цим особливого значення набувають публіцистичні тексти, що поєднують фактографічність, особистісне свідчення та аналітичну рефлексію. Вони стають інструментом комунікації між фронтом і тилом, способом колективного переживання травматичного досвіду та засобом формування нової культури пам'яті.

Особливе місце у структурі сучасної воєнної публіцистики посідають тексти безпосередніх учасників бойових дій, які репрезентують внутрішню мотивацію добровольців, психологію сучасного українського воїна та трансформацію громадянської позиції в умовах війни. У цьому контексті показовим є твір «Час відважних» Євгенія Ролдугіна, що постає як цілісний феномен сучасної воєнної публіцистики. Текст поєднує документальну точність, аналітичну глибину та емоційно-екзистенційну напругу, що дає підстави розглядати його як важливий соціально-комунікаційний документ епохи. Водночас наукове осмислення публіцистичної спадщини автора залишається фрагментарним, що зумовлює потребу в системному аналізі тематичних, стильових і жанрових особливостей твору.

Українські та зарубіжні науковці активно студіюють воєнний дискурс, медіакомунікації, культурну пам'ять. Зокрема, І. Царьова дослідила лексичні інновації у воєнному дискурсі, спричинені воєнною агресією Росії (Царьова, 2023). Ця проблема в центрі наукових студій І. Галаси (Halasa, 2024). У рамках медіадискурсивного аналізу важливими є праці Я. Грицака (Грицак, 2011), Г. Почепцова (Почепцов, 2016; Почепцов, 2017), які розглядають інформаційні стратегії суспільства в умовах гібридних конфліктів і символічну боротьбу за інтерпретацію подій. Із позицій журналістикознавства значущими

* Інна Горячок, кандидат педагогічних наук, доцент, доцент кафедри слов'янської філології, Хмельницький національний університет (Хмельницький, Україна); e-mail: goria_@ukr.net.

** Любов Олійник, кандидат філологічних наук, доцент, доцент кафедри української філології, Хмельницький національний університет (Хмельницький, Україна); e-mail: ljuba.olijnyk@gmail.com.

є дослідження В. Різуна (Різун, 2008) та Л. Чернявської (Чернявська, 2016), присвячені жанровій еволюції сучасного медійного простору. У міжнародному науковому контексті вагомими є концепції Дж. Александера (Alexander et al., 2004) та М. Кастельса (Castells, 2009), які розглядають медіа як простір формування моральних наративів, комунікативної влади та медіатизованої ідентичності.

Тож сучасна українська воєнна публіцистика постає як багатовимірний комунікативний феномен, що поєднує інформаційну, аналітичну, меморативну, виховну та ідентифікаційну функції. У цьому контексті аналіз твору «Час відважних» дає змогу глибше зрозуміти механізми формування сучасного воєнного наративу, репрезентації досвіду війни та конструювання образу захисника України в культурному й медійному просторі.

Мета – проаналізувати жанрово-стильові особливості твору «Час відважних» Є. Ролдугіна в контексті сучасної української воєнної публіцистики та з'ясувати його роль у репрезентації фронтового досвіду і формуванні історичної пам'яті.

Виклад основного матеріалу. Євгеній Ролдугін (1995 – 2022) – український доброволець, військовий медик, спортсмен і автор книги «Час відважних». Народився у м. Хмельницькому, навчався в місцевому ліцеї та на географічному факультеті Чернівецького національного університету. З юності активно займався спортом (дзюдо, панкратіон, бразильське джиу-джитсу), був призером змагань і кандидатом у майстри спорту.

Після подій Революції Гідності добровільно став на захист України. Із 2014 року служив у добровольчих батальйонах, виконував бойові завдання на найгарячіших ділянках фронту. Під час повномасштабного вторгнення 2022 року брав участь в обороні Києва, згодом служив бойовим медиком у складі Збройних Сил України, рятуючи поранених побратимів.

11 вересня 2022 року загинув під час евакуації пораненого військового. Нагороджений низкою державних і бойових відзнак. Його життєвий шлях поєднав громадянську відповідальність, військову службу, спорт і літературну діяльність, а книга «Час відважних» стала свідченням досвіду покоління добровольців російсько-української війни.

Твір «Час відважних» Є. Ролдугіна (Ролдугін, 2023) – важливе джерело сучасної української воєнної публіцистики. Будучи безпосереднім учасником бойових подій, автор передає у книзі власні враження, спостереження та аналітичні узагальнення, що підвищує достовірність і суспільну цінність матеріалу. Дослідники підкреслюють, що «ефект очевидця» є визначальним для сучасної воєнної публіцистики, оскільки він забезпечує відповідність тексту фактичним подіям і сприяє формуванню історичної пам'яті (Гуменюк, 2020, с. 56).

На відміну від художніх творів, Є. Ролдугін у книзі прагне не естетизувати війну, а зафіксувати і осмислити. Автор виступає не тільки учасником подій, але й коментатором, що надає текстові публіцистичності та робить його цінним джерелом для дослідження добровольчого руху.

Тематика книги охоплює ключові питання добровольчого руху 2014 року: формування нової громадянської ідентичності, моральні дилеми молодих людей у часи загрози державності, практичне втілення патріотизму, психологічні трансформації воїна та місце війни в сучасному історичному наративі. Є. Ролдугін показує, що добровольчий рух став і реакцією на зовнішню агресію, й індикатором глибинних суспільних змін. У «Часі відважних» добровольці – перша хвиля громадян, готових діяти самостійно для захисту країни. Основним у творі постає мотив самоорганізації та відповідальності, який відображає основну ідею сучасної публіцистики України – показ громадянина, здатного активно діяти у нестандартних ситуаціях.

Книга є зразком публіцистично-документальної прози, що поєднує біографічний наратив, історичні свідчення, аналітичні роздуми та емоційні фронтові фрагменти.

Стиль твору вирізняється динамічністю, емоційною наповненістю та щирістю, що створює ефект присутності. Використання коротких, насичених емоціями речень передає ритм фронтового життя і відповідає стилю сучасної репортажної публіцистики. Авторська позиція чітко проявляється в тексті: визнання права народу на свободу, розуміння війни як історичного випробування та необхідність активної участі громадян у захисті державності супроводжуються утвердженням гуманістичних цінностей – співчуття, взаємодопомоги та братерства. Досліджувана книга цю сутність демонструє через показ взаємин між добровольцями та новий спосіб життя в умовах війни.

Особливу увагу автор приділяє психологічним аспектам досвіду воїна: страх, відповідальність за побратимів, екзистенційне усвідомлення цінності життя та пошук внутрішньої рівноваги в критичних ситуаціях. Такий психологічний наратив наближає книгу до екзистенційної публіцистики, яка прагне не лише зафіксувати події, а й пояснити їхній вплив на внутрішній світ людини.

Книга «Час відважних» виконує меморативну функцію: документування особистого досвіду добровольця, ключових подій початку війни та формування емоційно-наративного образу покоління,

яке стало на захист країни. Є. Ролдугін це яскраво підкреслює, поєднуючи особисте й загальнонаціональне.

Жанрова специфіка твору «Час відважних» зумовлена передусім його документально-художньою основою. Нарація реалізується через оповідь від першої особи однини і множини, що наближає текст до мемуарної та автобіографічної традиції: «Я вийшов надвір. Дістав люльку...» (Ролдугін, 2023, с. 7); «Ми не знали, що чекає попереду, однак відчували хоробрість та впевненість у нашій правоті. Ми були новобранцями добровольчого батальйону» (Там само, с. 7). Така форма дає змогу передати безпосередність переживань і справжність емоційного досвіду героя.

Змістова організація твору виявляє ознаки роману-хроніки, оскільки події розгортаються у чіткій часовій послідовності: від вступу до добровольчого підрозділу, підготовки та переміщення на фронт до першого бойового досвіду та участі в оборонних боях за Дебальцеве. Подібна композиційна модель дає підстави трактувати твір також як повість-хроніку, у межах якої автор не лише фіксує власний життєвий шлях, а й репрезентує узагальнений досвід українського військовослужбовця.

Визначальною жанровою характеристикою є належність тексту до воєнної літератури, що виявляється в зосередженні на описах бойових дій, відтворенні повсякдення добровольців, осмисленні втрат і відображенні особливостей ведення бойових операцій. Зокрема, автор акцентує на психологічному стані бійців, значенні взаємопідтримки, а також на морально-ціннісних засадах, які формуються в умовах війни: «Відчуття, що світ з'їхав з глузду, а я перебуваю в його центрі, не полишало мене» (Там само, с. 11), чим підкреслює кардинальну зміну простору існування героя.

Визначальною стильовою ознакою тексту є синтез реалізму та натуралізму, присутній у детальних описах руйнувань. Є. Ролдугін не уникає натуралістичних, подекуди шокуючих подробиць: «Лежало декілька трупів. Вони виглядали жахливо – знівечені та розірвані» (Там само, с. 17–18); «Стояв згубний сморід, який проникав у кожну щілину і зводив з розуму» (Там само, с. 32). Такий спосіб зображення подій підсилює ефект правдивості та нівелює будь-які спроби романтизувати реалії фронтового життя.

Важливим художнім прийомом є контраст, що розкривається через зіставлення мирного буття і реалій війни, а також гармонії природи та масштабів руйнування: «Київ переповняли відпочивальники» (Там само, с. 7) протиставляється «воронкам завглибшки з половину людського зросту» та «згорілій військовій техніці» (Там само, с. 48). Така опозиційність посилює емоційне напруження тексту й поглиблює осмислення воєнної проблематики.

Стиль Є. Ролдугіна характеризується глибоким психологізмом, що реалізується через внутрішні монологи, філософські рефлексії та екзистенційні узагальнення. Оповідач не обмежується фіксацією подій, а прагне інтерпретувати їхній вплив на формування особистості: «На війні все інакше. Менше кольорів, менше відтінків, але вони яскравіші й соковитіші» (Там само, с. 40).

Смисловим центром рефлексії постає осмислення страху, почуття провини та відповідальності. Час відважних інтерпретується як граничний стан існування, у якому людина водночас відчуває власну крихкість і усвідомлює себе частиною спільної боротьби: «...маленькі піщинки, що потрапила в інший вимір» (Там само, с. 17). Екзистенційні образи-символ («геєна, як війна», «колесо війни») формують філософський вимір твору.

Воєнні фрагменти оповіді характеризуються підвищеною динамічністю: короткі синтаксичні конструкції, насиченість дієсловами та уривчастий ритм відтворюють напружену атмосферу бою: «Різкий свист розрізав повітря. Всю околицю оповив пекельний гуркіт» (Там само, с. 31). Використання військового сленгу («трьохсотий», «беха», «коробочка», «сепар») сприяє створенню ефекту достовірності й занурює читача у середовище фронтової комунікації.

Поширеними є образні засоби: метафори («сталева гроза»), епітети («страшний кривавий бій»), порівняння, що посилюють емоційне напруження тексту та допомагають передати внутрішній стан героя.

Знаковою стильовою характеристикою також є публіцистичність, що виявляється через авторські оцінки політичних і військових процесів. У тексті відкрито порушується проблема неефективності військового управління, що підсилює критичний і аналітичний характер оповіді: «Колесо війни оберталось, і командування батальйону зробило вибір на користь кількості, а не якості. Тепер я розумію, що це було злочином» (Там само, с. 9). Крім того, гостро засуджено «совкове мислення», яке є перешкодою до модернізації війська та суспільства.

Вагоме значення у творі має розкриття значущості волонтерського руху («вони зіграли вирішальну роль у війні тилів») та Української Церкви, що постає як «сильна та відважна спільнота». Така публіцистична насиченість не применшує художню цінність тексту, а, навпаки, розширює його, вводячи у ширший соціальний контекст сучасної України.

Провідною ідейною лінією книги є становлення особистості оповідача та його внутрішнє перетворення — від цивільного юнака до досвідченого ветерана добровольчого підрозділу. Цей процес трансформації відбувається на тлі різкого протиставлення мирного та воєнного світів. Київ постає як простір умовної, уявної нормальності: *«Важко вірилося, що це столиця воюючої держави... А ще важче на це дійство було дивитись із вікна автобуса, який віз у невідомість»* (Там само, с. 7). Психологічний стан новобранців характеризується поєднанням відваги та невизначеності, браку реального розуміння війни: *«Ми не знали, що чекає попереду... Ми були новобранцями добровольчого батальйону»* (Там само, с. 7).

Уже перші дні бойових дій руйнують романтизовані уявлення. Обстріл із «Градів» стає своєрідним обрядом бойового посвячення: *«Мною оволоділа паніка – ще трохи і ноги винесли б мене з траншеї»* (Там само, с. 17). Під час першого зіткнення визначальними стають первинні інстинкти виживання та самозбереження: *«Серце вилітало з грудей... Моя зброя посилала безжалісних убивць»* (Там само, с. 17).

Фізична трансформація героя відбувається одночасно з його внутрішніми, психологічними змінами: *«За кілька днів... цоки перетворились у вилиці, а живіт – у звичніший для мене прес. З нас вичавили всі соки»* (Там само, с. 10).

Згодом настає період звикання, коли війна сприймається вже як елемент буденного існування: *«Світ Данте став моїм світом»* (Там само, с. 36). Показовим є епізод, де оповідач самостійно ухвалює ризиковане бойове рішення: *«Я метрів на сто просунуся вперед і стрельну»* (Там само, с. 46).

Вершиною особистісної еволюції героя-оповідача стають події битви за Дебальцеве та наступне розчарування державною політикою: *«Стратегія “гарматного м’яса” взяла верх... Армія, в якій полководець не пройнятий ідеями перемоги, приречена»* (Там само, с. 95–96). Травматичні переживання не зникають і після завершення бойових дій: *«Вона бачилася мені у кожному сантиметрі навколишнього світу»* (Там само, с. 96).

Мотив побратимства у творі набуває сакрального значення. Знайомство зі бійцями автор осмислює як переломний момент власної долі: *«Увечері цього ж дня відбулося знайомство з людьми, які в майбутньому стали вірними побратимами на увесь мій довгий і важкий шлях»* (Там само, с. 8). На тлі жахів війни саме взаємна довіра та підтримка стають запорукою виживання. Загибель побратимів – Нацика, Гесса, Костроми – постає як глибока моральна травма, що не має остаточного зцілення.

Важливим тематичним пластом книги є критичне осмислення низької результативності державних інституцій і військового керівництва, що різко контрастує з жертвністю добровольців. Недостатній рівень підготовки бійців подано як прояв злочинної недбалості: *«Командування... зробило вибір на користь кількості, а не якості... Посилати непідготовлених людей на війну можна прирівняти до їх поховання під залпи гвинтівок та звуки фанфар»* (Там само, с. 9).

Також гостро акцентовано проблему матеріально-технічного забезпечення: *«Держава погано забезпечувала батальйон – приходив старий мотлох... Ретроградство, халатність і зрада – найнебезпечніший коктейль. Ми були між молотом і ковадлом, між закостенілою державою і Золотою Ордою, звиклою вирізати і спопелити все на своєму шляху смерті та розрухи»* (Там само, с. 9). Натомість вирішальним чинником оборони стали волонтери: *«Вони були для нас, як лєнд-ліз... Ця частина суспільства зіграла вирішальну роль у війні тилів і дала нам можливість стримати ворога на початкових етапах протистояння»* (Там само, с. 9). Письменник також відкрито говорить про стратегічні помилки керівництва, зауважуючи: *«Наше керівництво не змогло скористатися плацдармом для наступу, а також ані добре його зміцнити, ані вчасно відступити»* (Там само, с. 71).

Абсурдність рішень бюрократичної системи розкривається через епізод із нагородженням: *«через кілька днів мені вручили орден Богдана Хмельницького II ступеня. Атмосфера була перебільшено урочистою, ніби його присвоїли за взяття Донецька, а втрати Дебальцева і величезних людських жертв просто ніколи не існувало. Також нагородили Гесса, Нацика та Кострому. Мого друга та побратима з Поділля – орденами “За мужність” III ступеня. Вчоргове проявилася відсутність логіки начальства – загиблих удостоїли регаліями значно нижчими, ніж мене. Річ була не в здійсненні мною якогось подвигу, а в елементарному бюрократичному нехлюїстві»* (Там само, с. 95).

Зазначимо, що текст наскрізь пронизаний екзистенційними мотивами, адже війна радикально трансформує людське сприйняття реальності: *«Менше кольорів, менше відтінків, але вони яскравіші й соковитіші. Зайве змітається невибухаючим полум’ям битв. Учні, робочі, інтелігенція перетворюються у знаряддя смерті. Вони або вбивають, або гинуть. Третього не дано. Легко запам’ятати, однак так важко виконати»* (Там само, с. 40).

Важливою подією для героя є зустріч під час відпустки в парку з монахом, чия притча про хрест виконує роль морального дороговказу: *«Не завжди повертатися до минулого – гарна ідея»* (Там само,

с. 65–66). Глибину психологічної травми війни ілюструє історія збожеволілого Гришка: «Валькірії забирають наших полеглих побратимів, ви їх бачите?» (Там само, с. 18). Сни та кошмари функціонують як художній механізм репрезентації підсвідомих страхів: образ «пекло – обитель сатани» відображає стан граничної психічної напруги.

Є. Ролдугін послідовно деконструює романтизоване уявлення про війну, акцентуючи на її технологічності та хаотичності. Артилерійські обстріли («*Раптом, як грім серед ясного неба, пролунав голос: “Гради!” Трештіння пройшло по моєму тілі*») (Там само, с. 17)) формують атмосферу постійної загрози. Близький бій представлено як хаос: «*“Коробочок” видно не було, але за звуком пострілу Гесс зміг орієнтовно виявити одну з них – ділянка між ліском і пагорбом навпроти правого флангу оборони*» (Там само, с. 45–46). Тиск танкових атак під Дебальцевим демонструє нерівність сил: «*Танки трамбують оборону та оборонців*» (Там само, с. 89). Фізичний жах війни автор також подає без прикрас: «*Розірвані тіла і відірвані кінцівки здавалися бутафорією... Стояв згубний сморід*» (Там само, с. 32). Суперечка про долю полоненого підкреслює моральні дилеми фронту: прагнення помсти протиставлене людяності.

Висновки. Твір «Час відважних» Є. Ролдугіна є важливим складником сучасного воєнного меморативного дискурсу України. Поєднання особистого бойового досвіду, публіцистичного осмислення подій і документальної достовірності забезпечує тексту високий рівень історичної та суспільної значущості. Твір репрезентує ключові світоглядні та ціннісні трансформації покоління добровольців, зокрема формування громадянської відповідальності, готовність до самопожертви, утвердження ідей свободи, гідності та солідарності. Водночас книга фіксує психологічні наслідки війни, розкриває екзистенційні виміри фронтового досвіду та демонструє складність морального вибору в умовах бойових дій. Жанрово-стильова структура тексту, що поєднує риси воєнної публіцистики, мемуаристики, документальної прози та репортажного письма, дає підстави вважати його цінним джерелом для вивчення добровольчого руху, сучасної воєнної літератури та формування колективної історичної пам'яті українського суспільства.

ЛІТЕРАТУРА

- Грицак, Я. (2011). *Життя, смерть та інші неприємності*. Грані-Т.
- Почепцов, Г. (2016). *Смисли і війни: Україна і Росія в інформаційній і смисловій війнах*. Видавничий дім «Києво-Могилянська академія».
- Почепцов, Г. (2017). *Від покемонів до гібридних війн: нові комунікативні технології XXI століття*. Видавничий дім «Києво-Могилянська академія».
- Різун, В. (2008). *Теорія масової комунікації*. Просвіта.
- Ролдугін, Є. (2023). *Час відважних*. Пропала грамота.
- Царьова, І. В. (2023). Сучасний воєнний дискурс: процеси неологізації. *Лінгвістика*, 2 (48), 107–114. <https://doi.org/10.12958/2227-2631-2023-2-48-107-114>
- Чернявська, Л. В. (2016). *Соціальний простір мас-медіа*. Запорізький національний університет.
- Alexander, J. C. et al. (2004). *Cultural trauma and collective identity*. University of California Press.
- Castells, M. (2009). *Communication power*. Oxford University Press.
- Halasa, I. (2024). Ukrainian war discourse before and after the full-scale invasion of Russia. *Наукові записки. Серія: Філологічні науки*, 209, 76–81. <https://doi.org/10.32782/2522-4077-2024-209-11>

REFERENCES

- Alexander, J. C. et al. (2004). *Cultural trauma and collective identity*. University of California Press. (in English)
- Castells, M. (2009). *Communication power*. Oxford University Press. (in English)
- Cherniavska, L. (2016). *Sotsialnyi prostir mas-media* [The social sphere of the mass media]. Zaporizkyi natsionalnyi universytet. (in Ukrainian)
- Halasa, I. (2024). Ukrainian war discourse before and after the full-scale invasion of Russia. *Naukovi zapysky. Seria: Filolohichni nauky*, 209, 76–81. <https://doi.org/10.32782/2522-4077-2024-209-11> (in English)
- Hrytsak, Ya. (2011). *Zhyttia, smert ta inshi nepriemnosti* [Life, Death and Other Misfortunes]. Hrani-T. (in Ukrainian)
- Pochepctsov, H. (2016). *Smysly i viiny: Ukraina i Rosiia v informatsiinii i smyslovii viinakh* [Meaning and War: Ukraine and Russia in the Information and Meaning Wars]. Vydavnychiy dim «Kyievo-Mohylianska akademiia». (in Ukrainian)
- Pochepctsov, H. (2017). *Vid pokemoniv do hibrydnykh viin: novi komunikatyvni tekhnologii XXI stolittia* [From Pokémon to hybrid warfare: new communication technologies of the 21st century]. Vydavnychiy dim «Kyievo-Mohylianska akademiia». (in Ukrainian)
- Rizun, V. (2008). *Teoriia masovoi komunikatsii* [Theory of Mass Communication]. Prosvita. (in Ukrainian)
- Rolduhin, Ye. (2023). *Chas vidvazhnykh* [The Time of the Brave]. Propala hramota. (in Ukrainian)
- Tsarova, I. V. (2023). Suchasnyi voiennyi dyskurs: protsesy neolohizatsii [Contemporary military discourse: processes of neologism formation]. *Linhvistyka*, 2 (48), 107–114. <https://doi.org/10.12958/2227-2631-2023-2-48-107-114> (in Ukrainian)

Дата надходження статті: 23.01.2026 року

Дата прийняття статті: 19.02.2026 року

Опубліковано: 01.04.2026 року